

Kakadu Inka roztáhla křídla, načepýřila chocholku a proletěla se novým domovem.

Dar, Ferda, Jožin i Ara se vzdali jenom na jednohlasné: „Ááááách.“

Kakadu Inka dosedla na silnou větev a potichu špitla směrem k Arovi: „Slyšela jsem všechno.“

A poté celá ještě víc zrudověla.

Papoušek z toho málem omdlel.

* * *

„Ara se začal chovat jako blázen,“ vykládal šimpanz Jožin a divoce přitom rozkládal rukama. „Lítá od jedné voliéry k druhé a od každého ptáka se snaží vyškemrat alespoň jedno pírkó. Orla mořského to tak rozzlobilo, že ho za to málem klovnul do hlavy.“

„Ale u pávů a u plameňáků asi pochodil,“ kývnul hlavou klokan Ferda směrem k cestičce.

Dar a Jožin se podívali tím směrem.

Papoušek si vykračoval po cestičce jako generál. Hrdě vztyčenou hlavu měl nazdobenou peříčky různých barev a velikostí.

„Vypadá jako blázen,“ zašeptal Dar.

„Kampak s takovou parádou?“ zavolal na Aru hubatě Jožin. Nedokázal přitom potlačit smích.

Papoušek sebou trhnul, až se mu podivná čelenka nahrnula do čela.

„Jen tak, na prrrocházku,“ mlžil, protože nechtěl přiznat skutečný cíl své cesty.

Ale zvířátkům bylo jasné, kam má papoušek namířeno.

„Je to blázen,“ poskakoval klokánek Ferda. „Blázen zamilovaný do kakadu Inky. Podívejte, jak se natřásá kolem její voliéry.“

Jožin vyprsknul smíchy a zkusil papouška napodobit. Pochodoval s napřimenými zády a vysazeným zadečkem. A to neměl dělat! Papoušek si ho všiml a pořádně se rozčilil.

Prolétl opičákovi kolem hlavy a pak mu dosedl na rameno.

„Mně se nikdo nebude posmívat,“ zakrákoral a seknul zobákem tak silně, až

Zvláště papoušek obhlížel obrázek ze všech stran a vychvaloval, až se mu zadrhával hlas.

„Krrrasavice, krrrasavice,“ vykřikoval stále dokola a točil přitom směšně očima.

Zvířecí kamarádi byli tak zaujatí fotkou, že si ani nevšimli doktora Opičky a nového hlídače, kteří se jim objevili za zády.

Hlídač opatrně nesl přenosnou klec s růžovou papoušičí.

„Jejda, snad mě neslyšela,“ chytil se Ara stydlivě za zobák.

„Bude potřeba kakadu Inku dobře hlídat, než si u nás zvykne,“ poučoval hlídače mladý veterinář, zatímco něžně předával papouščí slečnu do voliéry. „Ručíte mi za to, že se jí nic nestane.“

„To se rozumí samo sebou,“ překotně ho ujišťoval hlídač. „Budu u ní ve dne v noci.“

Darovi se jeho ochota zdála podezřelá.

